

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/140/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416204846
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Školníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1416204846.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Školníkovej a členiek senátu JUDr. Viery Markovej a JUDr. Renáty Šiškovéj v spore žalobcu: UNIPHARMA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť, so sídlom Opatovská cesta 4, 972 01 Bojnice, IČO: 31 625 657, právne zastúpeného: Karkó s.r.o., so sídlom Obchodná 8985/5A, 010 08 Žilina, IČO: 50 158 121, proti žalovanému: 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/X E., XXX XX F., právne zastúpenému: Capitol Legal Group, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Digital Park III, Einsteinova 19, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 47 257 211, a proti žalovanému: 2/ G. G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/X E., XXX XX F. I., právne zastúpenému: Mgr. Vladimír Ľupták, advokát, so sídlom M. Mišíka I 2752/4A, 971 01 Prievidza, IČO: 42 376 149, o zaplatenie 414.513,17 eur s príslušenstvom a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 10Cb/110/2016 - 284 zo dňa 14.06.2021, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave o p r a v u j e záhlavie rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 10Cb/110/2016 - 284 zo dňa 14.06.2021 v časti označenia obchodného mena žalobcu tak, že má správne zniet: „UNIPHARMA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť“, v časti označenia obchodného mena a sídla právneho zástupcu žalobcu tak, že má správne zniet: „Karkó, s.r.o., Obchodná 8985/5A, 010 08 Žilina“ a v časti označenia sídla právneho zástupcu žalovaného 1/ tak, že má správne zniet: „Digital Park III, Einsteinova 19, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka“.

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 10Cb/110/2016 - 284 zo dňa 14.06.2021 p o t v r d z u j e .

III. Súd p r i z n á v a žalovanému 1/ a žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava IV ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zamietol žalobu a výrokom II. priznal žalovaným 1/ a 2/ proti žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100%, a to s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 387 ods. 1 a ods. 2, § 388, § 391 ods. 1, § 397, § 398, § 261 ods. 6 písm. a), § 194 ods. 5 a ods. 6 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“).

2. Rozsudkom č. k. 10Cb/110/2016 - 144 zo dňa 14.11.2018 súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu a žalobcu zaviazal k zaplateniu trov konania žalovaným 1/ a 2/ vo výške 100%. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením č. k. 1Cob/46/2019 - 186 zo dňa 18.06.2020 rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 10Cb/110/2016 - 144 zo dňa 14.11.2018 zrušil a vec vrátil súdu

prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým odôvodnením, že v ďalšom konaní bude potrebné plynutie premlčacej doby posúdiť pri každom jednotlivom nároku zvlášť. Bez toho, aby súd prvej inštancie vyhodnotil každý nárok osobitne a aby sa zaoberal dňom jeho vzniku, nie je možné ustáliť, či je ten ktorý nárok premlčaný. V prípade vyhodnotenia vznesenej námietky premlčania ako nedôvodnej bude úlohou súdu prvej inštancie sa vysporiadať s meritom veci (náhradou škody), v nadväznosti na jednotlivé atribúty náhrady škody. Konajúci súd posúdi porušenie povinnosti žalovaných 1/ a 2/ ako členov predstavenstva žalobcu aj s ohľadom na § 194 ods. 6 Obchodného zákonníka, teda vyhodnotí, či boli splnené podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu žalovaných pri výkone ich pôsobnosti. Zároveň odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie neuviedol v rozhodnutí, ako sa vysporiadal s obranou žalobcu ohľadom začatia plynutia premlčacej doby, keď len uviedol, že sa s jeho obranou nestotožňuje, čo však bližšie neodôvodnil.

3. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vyzval strany sporu na vyjadrenie sa k rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/46/2019 - 186 zo dňa 18.06.2020 a súčasne ich vyzval na oznámenie, či majú návrhy na doplnenie dokazovania. Pri opätovnom prejednaní veci, na pojednávaní konanom dňa 12.05.2021, žalobca doložil do spisu listinný dôkaz - súvahy a výkazy ziskov a strát primárnych dlžníkov SALUX-KOTVA s.r.o. a SALUX s.r.o., z ktorých malo vyplývať, že žalovaní nekonali s odbornou starostlivosťou, keď podpísali ručenia za subjekty, ktoré boli v zlej finančnej situácii. V roku 2008 mali záporné vlastné imanie. Žalovaný 2/ poukázal na to, že uvedené dokumenty sú za obdobie roku 2009, pričom ručiteľské vyhlásenia boli podpísané v roku 2007, takže súvahy a výkazy ziskov nemajú súvis z prejednávanou vecou.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 26.05.2016 domáhal voči žalovaným zaplata sumy 414.513,17 eur. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovaní ako členovia predstavenstva žalobcu podpísali dňa 30.07.2007 ručiteľské listiny, ktorými žalobca vyhlásil veriteľovi J. F. K. E., že uspokojí jeho pohľadávky z úverových zmlúv č. 4500U07140 za dlžníka SALUX, s.r.o (dlžník 1) a č. 4500U07137 za dlžníka SALUX-KOTVA, s.r.o. (dlžník 2), ak títo dlžníci nesplnia svoj záväzok veriteľovi riadne a včas. Vzhľadom ku skutočnosti, že dlžník 1 ani dlžník 2 svoje záväzky voči veriteľovi zosplatnené v celom rozsahu na výzvu veriteľa nesplnili, uplatnil si veriteľ (J. F.) listami zo dňa 22.02.2011 voči žalobcovi ako ručiteľovi za predmetné záväzky dlžníkov svoj nárok na zaplata finančných prostriedkov zodpovedajúcich záväzkom dlžníkov titulom ručenia žalobcu podľa ručiteľských listín. Vzhľadom na uvedené bol žalobca povinný splniť za dlžníkov nároky uplatnené žalobcom v tomto konaní. Za účelom dosiahnutia minimalizácie škody zvýšením pravdepodobnosti dosiahnutia čo najväčšej nožnej miery uspokojenia svojho nároku na náhradu plnenia, ktoré bol žalobca ručiaci za záväzky dlžníkov povinný veriteľovi poskytnúť, bol preto žalobca nútený vstúpiť s veriteľom do rokovania o odkúpenie pohľadávok voči dlžníkom. Ako výsledok týchto rokovaní žalobca s veriteľom uzavreli dňa 06.04.2011 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou veriteľ postúpil na žalobcu svoju pohľadávku voči dlžníkovi 1 v sumárnej výške istiny a príslušenstva 314.823,07 eur a zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou veriteľ postúpil na žalobcu svoju pohľadávku voči dlžníkovi 2 v sumárnej výške istiny a príslušenstva 86.671,51 eur. Žalobcovi sa však nepodarilo od dlžníkov 1 a 2 súdnou cestou a následnou exekúciou tieto pohľadávky uspokojiť, nakoľko dlžník 1 zanikol uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 28CbR/327/2013-27 zo dňa 15.08.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.09.2014. Rovnako dlžník 2 zanikol zrušením bez likvidácie uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 28CbR/326/2013-26 zo dňa 30.04.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.05.2014.

5. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej vyplýva, že žalovaný 1/ sa v konaní bránil popretím hmotnoprávneho nároku uplatnenej žaloby a zároveň vzniesol aj námietku premlčania. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pritom musia byť splnené dve podmienky, bez ktorých nemožno uplatniť nárok na náhradu škody. Sú to vedomosť o škode a vedomosť o osobe povinnej na jej náhradu. Subjektívna lehota je štvorročná. Subjektívna doba začína plynúť dňom, kedy sa poškodený dozvedel o škode, alebo sa o nej dozvedieť mohol a o tom, kto je povinný škodu nahradiť. Jediný okamih, ktorý by bolo možné považovať za okamih vedomosti poškodeného o škode a o osobe povinnej na jej úhradu, je totiž okamih, kedy spoločnosť J. F. K., E. uplatnila voči žalobcovi nárok na zaplata peňažnej sumy titulom ručenia za záväzky dlžníkov podľa ručiteľských vyhlásení, a teda dňa 22.02.2011. Z toho vyplýva, že k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby došlo deň 22.02.2015. Tento dátum korešponduje aj s povahou ručenia ako záväzku, ktorý je ručiteľ povinný plniť až v okamihu, kedy dlžník nesplnil svoj splatný záväzok v primeranej dobre po

tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Ak by sa eventuálne považoval za dátum vedomosti žalobcu o škode (a rovnako aj vedomosti o osobe povinnej na úhradu škody) až okamih úhrady odplaty za postúpenie pohľadávok, premlčacia doba by uplynula najneskôr 08.04.2015. Uvedené potvrdzuje aj fakt, že žalobca konštatoval vznik škody a identifikoval aj osoby za škodu zodpovedné už v žalobe zo dňa 27.07.2011, ktorú žalobca podal na Okresný súd Prievidza a o ktorej sa konalo pod sp. zn. 11Cb/8/2011 a v ktorej je explicitne konštatované, že škodová komisia žalobcu na svojom zasadnutí dňa 02.05.2011 konštatovala, že vznik škody zavinili a sú za ňu zodpovední žalovaní. Už vtom čase vyzvali žalovaných aj na jej náhradu. Rovnako žalovaný 2/ vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Žalobca pohľadávku nepovažuje za premlčanú, nakoľko žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody voči žalovaným v momente, keď si žalobca viac nemohol voči dlžníkom SALUX s.r.o. a SALUX-KOTVA, s.r.o. a voči spoločnosti MAX - Pharm s.r.o., ktorá pristúpila k záväzku jedného z dlžníkov, viac uplatňovať postúpené pohľadávky z dôvodu ich zániku. Pred týmto momentom si žalobca mohol uplatňovať postúpené pohľadávky voči dlžníkom a spoločnosti MAX - Pharm s.r.o., hoci toto uplatňovanie nebolo príliš úspešné. Kým tieto spoločnosti existovali, mal žalobca aspoň potencionálnu možnosť od dlžníkov a MAX - Pharm s.r.o. pohľadávky vymôcť, a teda to, či nejaká škoda vznikla a ak áno, tak v akom rozsahu, nebolo jednoznačné. Skutočnosť, že v nadväznosti na porušenie povinnosti žalovaných žalobcovi skutočne vznikla škoda, sa stalo zrejším až momentom zániku predmetných spoločností, nakoľko až vtedy bolo jednoznačne možné určiť, že od predmetných spoločností už žalobca pohľadávky nevyžije.

6. Súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že primárne skúmal žalovanými 1/ a 2/ vznesenú námietku premlčania a dospel k záveru, že námietka premlčania je dôvodná vo vzťahu k žalobcom uplatneným nárokom na zaplatenie odplát za postúpenie pohľadávok vo výške 310.661,93 eur a vo výške 85.754,01 eur, preto žalobu v časti o zaplatenie sumy 394.415,94 eur (správne mal byť súčet 396.415,94 eur – pozn. odvolacieho súdu) zamietol. Súd prvej inštancie však pri opätovnom posúdení dospel k inému záveru ohľadom začiatku plynutia premlčacej doby, keď tento ustálil na dátum 08.04.2011. V tento deň sa totiž reálne zmenšil majetok žalobcu o sumu 394.415,94 eur (správne malo byť 396.415,94 eur – pozn. odvolacieho súdu), keďže žalobca uhradil postupcovi J. F. odplatu za postúpené pohľadávky. Skutočnou škodou sa totiž rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 M Cdo 23/2008). Týmto momentom teda nastali všetky predpoklady na uplatnenie nároku na náhradu škody. Žalobcovi sa reálne zmenšil majetkový substrát v presne určenej výške (vznik škody) a žalobca vedel, že mu škoda vznikla v príčinnej súvislosti s konaním žalovaných (kauzálny nexus), ktorí mali konať v rozpore s náležitou starostlivosťou štatutárneho orgánu (právne relevantná škodná udalosť), tak ako tvrdí žalobca v žalobe. Premlčacia doba na uplatnenie tohto nároku teda uplynula 08.04.2016, žaloba bola pritom podaná na súd 26.05.2016. Súd prvej inštancie sa zároveň nestotožnil s tvrdením žalobcu k vznesenej námietke premlčania, že pohľadávka nie je premlčaná, keď podľa žalobcu vznikol nárok na náhradu škody voči žalovaným v momente, keď si žalobca viac nemohol voči dlžníkom SALUX s.r.o. a SALUX-KOTVA, s.r.o. a voči spoločnosti MAX - Pharm s.r.o., ktorá pristúpila k záväzku jedného z dlžníkov, uplatňovať postúpené pohľadávky z dôvodu ich výmazu z obchodného registra. Podľa súdu prvej inštancie bolo voľbou žalobcu, že sa rozhodol uplatňovať svoje právo voči pôvodným dlžníkom titulom svojho postavenia veriteľa, nie ručiteľa, nakoľko odkúpil pohľadávku od pôvodného veriteľa. Ak teda žalobca tvrdil, že mu žalovaní svojim konaním spôsobili škodu, mohol si ju voči nim uplatniť okamihom vzniku tejto škody. Súd prvej inštancie netvrdil, že postup žalobcu pri uplatňovaní svojho práva bol nesprávny, avšak skutočnosť, že pôvodní dlžníci boli vymazaní z obchodného registra, čo súd prvej inštancie považoval za jednoznačnú skutočnosť, ktorá spôsobila nedobytnosť pohľadávky, žiadnym spôsobom nezavinili žalovaní, a to ani čiastočne. Súd prvej inštancie tak mal za to, že ak by aj žalovaní svojim konaním spôsobili žalobcovi škodu, táto by musela byť spôsobená priamo ich činnosťou. Žalobca však odôvodňuje vznik zodpovednosti žalovaných voči nemu od iných, s činnosťou žalovaných nesúvisiacich udalostí.

7. Pokiaľ ide o zvyšnú časť žaloby na zaplatenie súm 16.596,50 eur, 6,63 eur - trovy súdnych konaní vedených Okresným súdom Trenčín a 1.494,10 eur náklady neúspešných dražieb realizovaných dražobníkom, súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu aj v tejto časti, nie však z dôvodu premlčania týchto nárokov, ale z dôvodu, že tieto nároky voči žalovaným považoval za nedôvodné. Žalovaní tieto vzniknuté náklady žiadnym spôsobom nezavinili, ani nespôsobili. Bolo rýdzo voľbou žalobcu, že sa rozhodol domáhať sa svojich práv voči dlžníkom súdnymi konaniami, pričom v jednom konaní bol

úspešný a druhé konanie bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby, nakoľko žalovaný v tomto konaní bol vymazaný z obchodného registra. Skutočnosťou, že dlžníci boli vymazaní z obchodného registra v roku 2014, nemožno odôvodňovať, že žalovaní svojou skoršou činnosťou (podpisom ručiteľských listín v roku 2007) spôsobili žalobcovi škodu konaním v rozpore s § 194 ods. 5 ObZ.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v celom rozsahu prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote elektronicky s autorizáciou, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že považuje napadnuté rozhodnutie za nesprávne a nestotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie, že nároky vo výške 310.661,93 eur a 85.754,01 eur sú premlčané. Žalobca pri riešení celej situácie spôsobenej žalovanými postupoval striktne v súlade s § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), t.j. tak, aby minimalizoval rozsah prípadnej škody. Po tom, čo si voči žalobcovi začala banka uplatňovať nároky titulom ručenia, vstúpil s touto bankou do rokovaní o odkúpení pohľadávok voči primárnym dlžníkom. Cieľom takéhoto postupu bola snaha o získanie lepšieho postavenia vo vzťahu k primárnym dlžníkom, nakoľko banka mala svoje pohľadávky voči týmto subjektom zabezpečené záložným právom, ako aj zmenkami, pričom k tejto pohľadávke pristúpil aj ďalší subjekt – spol. MAX - Pharm s.r.o.. Úhradou za postúpenie pohľadávok došlo de facto k splneniu si záväzkov žalobcu voči banke z titulu ručenia, avšak zvolený spôsob riešenia zlepšil postavenie žalobcu voči primárnym dlžníkom. Postúpením pohľadávok žalobca získal pohľadávky voči primárnym dlžníkom, vrátane ich celého zabezpečenia. Takýmto postupom preto nemohlo dôjsť ani ku škode, keďže tento bol nepochybne v súlade s § 415 OZ. Bolo dokonca povinnosťou žalobcu zvoliť uvedené riešenie, pretože sa jednalo o jedinou možnosť, ako sa aspoň teoreticky mohol dostať k plneniu od primárnych dlžníkov. Následne žalobca využil všetky dostupné právne prostriedky a uplatnil si nároky voči primárnym ako aj pristupujúcemu dlžníkovi cestou súdu a v rámci exekúcie. Taktiež pristúpil aj k výkonu záložného práva. Keďže sa zákonom aprobovaným spôsobom žalobca domáhal zaplataenia dlžnej sumy, t.j. existujúcej pohľadávky od dlžníkov v súdnych konaniach, či formou exekúcie a výkonom záložného práva, nebolo v tom čase možné hovoriť o škode spôsobenej konaním žalovaných. Až momentom, kedy došlo k zániku primárnych dlžníkov, resp. pristupujúceho dlžníka, bolo možné hovoriť o tom, že žalobcovi vznikla škoda v príčinnej súvislosti s konaním žalovaných ako osôb, ktoré prevzali za tieto subjekty ručenie. Počas existencie primárnych dlžníkov bolo povinnosťou žalobcu vykonávať voči týmto subjektom všetky právne kroky za účelom uspokojenia pohľadávky. Žalobca preto nemohol v jeden moment žalovať aj primárnych dlžníkov a zároveň aj žalovaných ako teoretických škodcov. Ak by tak urobil, vo vzťahu ku žalovaným by sa nepochybne jednalo o predčasnú žalobu, nakoľko počas existencie primárnych dlžníkov stále existoval reálny predpoklad, že pohľadávka žalobcu bude uspokojená, a to minimálne sčasti. Moment, kedy vznikla žalobcovi škoda v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaných je preto zhodný s momentom zániku primárnych dlžníkov, čo bolo v roku 2014. Žalobca sa nestotožňuje ani s názorom, že vo vzťahu k nákladom za súdne konania a dražbu nie je možné hovoriť o škode spôsobenej žalovanými. Žalobca vykonal všetky dostupné kroky smerujúce k zmenšeniu prípadnej majetkovej ujmy. Medzi tieto kroky patrilo aj súdne vymáhanie nárokov a výkon záložného práva formou dražby, s čím logicky vznikli žalobcovi náklady. Zodpovednosť za škodu podľa obchodného zákonníka je zodpovednosťou objektívnou, kde sa pre vznik takejto zodpovednosti nevyžaduje zavinenie. Pokiaľ by žalovaní v mene žalobcu neprevzali zjavne nedôvodné a neopodstatnené ručenie za záväzky tretích subjektov (ktoré neboli nijakým spôsobom majetkovo prepojené so žalobcom, pričom povinnosť ručenia žalobcovi nevyplývala ani zo zmluvy, či zákona), nevznikla by žalobcovi žiadna škoda, a to či už vo forme peňazí, ktoré musel žalobca priamo v súvislosti s existenciou ručenia zaplatiť, alebo dodatočných nákladov, ktoré musel vynaložiť za účelom domáhania sa svojich nárokov cestou súdu, či výkonom záložného práva. Žalovaní pritom do konania nepredložili žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že pri podpise ručiteľských vyhlásení konali s odbornou starostlivosťou, v prospech žalobcu a jeho viac ako 700 akcionárov a že za vzniknutú škodu nezodpovedajú (ničím nepodložené tvrdenia žalovaných nie je možné považovať za dôkaz). Naopak v konaní bolo nesporné, že žalovaní podpísali v mene žalobcu ručiteľské vyhlásenie za svojich klientov (v tom čase novovzniknuté spoločnosti), pričom preberanie ručenia za obchodných partnerov vôbec nebolo obvyklé v rámci obchodnej politiky žalobcu, čo žalobca opakovane tvrdil v konaní a žalovaní žiadnym spôsobom nepreukázali, že by skutočne bolo obvyklé, aby žalobca podpisoval ručiteľské vyhlásenia za svojich klientov. Zamietnutie žaloby z dôvodov uvádzaných súdom prvej inštancie preto nezodpovedá dôkaznej situácii a ani zákonnej úprave. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania v celom rozsahu.

9. Žalovaný 1/ sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a uviedol, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a dostatočne odôvodnený. Súd prvej inštancie správne ustálil skutkový stav veci a v súlade s platnými právnymi predpismi vec posúdil. Žalovaný 1/ pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností uvádza, že odmieta vznik akejkoľvek škody v súvislosti s jeho činnosťou ako člena predstavenstva žalobcu. S argumentáciou žalobcu v súvislosti s ustanovením § 415 OZ žalovaný 1/ nesúhlasí, keď skutočnosť, že žalobca mal konať v súlade s § 415 OZ nevylučuje samo o sebe vznik škody. Žalobcove úvahy považuje žalovaný 1/ za účelové a nezlučiteľné so skutkovým stavom. Predmetné ustanovenie upravuje prevenčnú povinnosť každého počínať si tak, aby nedochádzalo všeobecne ku škodám. Aplikácia tejto normy pritom prichádza do úvahy len v prípadoch, ak konaním (či už komisívnym alebo omisívnym) nebola porušená iná zákonná norma. Porušenie akejkoľvek povinnosti, či už zmluvnej alebo zákonnej, v sebe obsahuje správanie v rozpore s § 415 OZ a teda správanie v rozpore s prevenčnou povinnosťou nespôsobí škodu. Žalobca si však uplatňoval v tomto konaní škodu, ktorá mala vyplývať z porušenia povinnosti žalovaných 1/ a 2/ ako členov štatutárneho orgánu žalobcu na základe § 194 ObZ. Ak by došlo k protiprávnemu konaniu žalovaných, čo žalovaní odmietajú, táto škoda by vznikla zaplatením pohľadávky banke, čo potvrdil aj súd prvej inštancie v rozsudku. Od tejto skutočnosti je potrebné odlíšiť údajné prevenčné správanie žalobcu ako súbor samostatných krokov sledujúcich zabránenie vzniku škody na inom právnom základe. Zaplatenie pohľadávky zo strany žalobcu banke tak bez ohľadu na jeho prevenčné konanie podľa § 415 OZ, predstavovalo vznik domnejšej škody v súvislosti s údajným protiprávnym konaním žalovaného 1/ vyplývajúcim z § 194 ObZ. Žalobca sa tak snaží svoje konanie subsumovať pod nesprávnu právnu normu upravujúcu predchádzanie škodám. Žalovaný 1/ tiež odmieta argumentáciu žalobcu, v zmysle ktorej musel pristúpiť k odkúpeniu pohľadávok z dôvodu zlepšenia svojho postavenia voči dlžníkom. Podľa žalovaného 1/, rovnaké postavenie by žalobcovi vyplývalo aj v prípade úhrady pohľadávok z titulu ručenia. Uvedená skutočnosť vyplýva priamo z § 308 ObZ, ktoré upravuje splnenie dlhu ručiteľom. Splnením dlhu zo strany ručiteľa tak dochádza k zákonnej cesii, čo znamená, že ručiteľ vstupuje do práv predchádzajúceho veriteľa (tzv. subrogácia). To predstavuje zásadný rozdiel v porovnaní s úpravou obsiahnutou v § 550 OZ, v zmysle ktorej splnenie dlhu ručiteľom predstavuje zánik pôvodného záväzku veriteľa a dlžníka a vznik nového záväzkového vzťahu medzi ručiteľom a dlžníkom, ktorého predmetom je regresný nárok ručiteľa voči dlžníkovi. Súd prvej inštancie v bode 14. rozsudku ustálil okamih vzniku škody na deň, keď žalobca zaplatil banke postúpené pohľadávky. Podľa žalovaného 1/ určenie iného dňa za moment vzniku škody nepripadá do úvahy. Postúpenie a ručenie sú dva odlišné právne inštitúty s odlišným obsahom a nie je možné ich zamieňať, resp. stotožňovať, hoci výška plnenia by bola v oboch prípadoch rovnaká. Ak teda vykonal žalobca úhradu z titulu postúpenia pohľadávky, nesplnil si voči banke povinnosť z titulu ručenia, ale poskytol protiplnenie za odkúpenú pohľadávku. V neposlednom rade 1/ poukázal na skutočnosť, že žalobca vo svojom vyjadrení sám priznáva, že škoda mu vznikla okamihom úhrady odplaty za postúpené pohľadávky banke a žalobca si tak podľa názoru žalovaného 1/ uvedomuje okamih vzniku údajnej škody, a to zaplatením banke za postúpené pohľadávky. V súvislosti s nárokmi spojenými s trovami súdnych konaní a nákladov na dražbu sa žalovaný 1/ v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, v zmysle ktorej tieto nemožno pripísať žalovanému 1/ z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi jeho údajným protiprávnym konaním a následkom v podobe vzniku týchto nákladov. Vznik nákladov za súdne konania a za dražbu tak nemožno považovať za priamy, bezprostredný a neprerušovaný následok konania žalovaných, keďže k týmto došlo až na základe proaktívneho konania žalobcu. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, tieto náklady žalovaní žiadnym spôsobom nespôsobili. Zrušenie spoločností dlžníkov a neúspešná dražba nemôže byť pripísaná žalovanému 1/, keďže tieto skutočnosti nemali pôvod v jeho údajnom protiprávnym správaní, ale v aktívnom konaní žalobcu, ktorý sa na základe svojho uváženia rozhodol pre vymáhanie nárokov od dlžníkov v súdnych a exekučných konaniach. Žalovaný 1/ tak považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a žalovanému 1/ a 2/ priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

10. Žalovaný 2/ sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a uviedol, že žalobca sa snaží tvrdiť, že cieľom jeho postupu bola snaha o získanie lepšieho postavenia vo vzťahu k primárnym dlžníkom, nakoľko banka mala svoje pohľadávky voči týmto subjektom zabezpečené záložným právom, ako aj zmenkami, pričom k tejto pohľadávke pristúpil aj ďalší subjekt MAX - Pharm s.r.o.. Rovnako sa snaží tvrdiť, že až momentom, kedy došlo k zániku primárnych dlžníkov a pristupujúceho dlžníka, je možné hovoriť o tom, že žalobcovi vznikla škoda v príčinnej súvislosti s konaním žalovaných, ako osôb ktoré prevzali za tieto subjekty ručenie. Podľa názoru žalobcu tento preto nemohol v jeden moment žalovať aj primárnych dlžníkov a zároveň aj žalovaných ako teoretických škodcov. Tieto tvrdenia žalobcu sú v rozpore so

skutočnosťami, ktoré boli zistené súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, ktorý správne dospel k právnomu názoru že vzhľadom na vznesenú námietku premlčania je táto dôvodná vo vzťahu k uplatneným nárokom na zaplatenie odplát za postúpenie pohľadávok, a to v celkovej výške 396.415,94 eur. Súd prvej inštancie dospel k správnomu názoru ohľadom začiatku plynutia premlčacej doby a tento určil dňom 08.04.2011, pretože v tento deň sa reálne zmenšil majetok žalobcu, v tento deň uhradil postupcovi J. F. odplatu za postúpenie pohľadávky vo výške 396.415,94 eur. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a o tejto vedel žalobca 08.04.2011 bez akýchkoľvek pochybností. V tejto súvislosti žalovaný 2/ ďalej uviedol, že žalobca podal dňa 28.07.2011 žalobu na Okresný súd Prievidza, ktorá bola vedená pod sp. zn. 11Cb/8/2011, kde bola žalovaná suma 396.415,94 eur, teda suma totožná so sumou, ktorá bola žalovaná v tomto konaní, pričom ako žalovaní boli uvedené tie isté osoby (A. B. C. a G. G. G.). Z podanej žaloby sp. zn. 11Cb/8/2011 jasne vyplýva, že už dňa 28.07.2011 žalobca vedel ako poškodený o výške škody ako aj o povinných osobách, ktoré majú zodpovedať podľa jeho názoru za vzniknutú škodu. Pokiaľ sa týka zvyšnej časti žaloby na zaplatenie sumy 16.596,50 eur + 6,63 eur (trovy súdnych konaní vedených na Okresnom súde Trenčín) a 1.494,10 eur (náklady neúspešných dražieb), súd prvej inštancie túto správne zamietol z dôvodu, že tieto nároky voči žalovaným sú nedôvodné, pretože tieto náklady žiadnym spôsobom nespôsobili ani nezavinili žalovaní 1/ a 2/. Ani skutočnosťou, že dlžníci boli vymazaní z obchodného registra v roku 2014, nie je možné odôvodniť, že žalovaní svojou skoršou činnosťou spôsobili žalobcovi akúkoľvek škodu v rozpore s § 194 ods. 5 ObZ. V odvolaní žalobca uvádza, že žalovaní nepredložili žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že pri podpise ručiteľských vyhlásení konali s odbornou starostlivosťou v prospech žalobcu, pretože preberanie ručenia za obchodných partnerov nebolo obvyklé v rámci obchodnej politiky žalobcu. Je to len ďalšie klamstvo žalobcu, pretože z vykonaného dokazovania a z výpovedí žalovaných jasne vyplýva, že v roku 2006 bolo prijaté rozhodnutie, že v období 5 rokov sa má navýšiť v Unipharme a.s. objem predaja na trhu tak, aby bola predstihnutá obchodná spoločnosť Phoenix. Pre dosiahnutie tohto cieľa bolo prijatých niekoľko strategicko-obchodných opatrení, ktoré mali prispieť k navýšeniu obratu. Tieto opatrenia boli povinní realizovať vedúci pracovníci vrátane členov predstavenstva. Jednalo sa hlavne o ručenie lekárnikom za poskytnuté úvery, poskytovanie zliav z ceny liekov na základe množstva odberu, predĺžená splatnosť faktúr a pomoc pri vybavovaní úverov. V prípade spoločnosti SALUX s.r.o. a SALUX KOTVA s.r.o. sa jednalo o jeden z mnohých prípadov obchodného ručenia za úvery s obvyklou mierou podnikateľského rizika plne v súlade s vtedajšou obchodnou stratégiou, pretože základným cieľom Unipharmy a.s. bolo v tom čase navýšovanie obratu, zvyšovanie podielu na trhu s liekmi a zisk. Žalobca sa snaží tvrdiť, že žalovaní nekonali s náležitou starostlivosťou, keď podpísali ručenie za úver, pričom zabudol uviesť, že všetky tieto spoločnosti - lekárne a boli ich desiatky, poskytli žalobcovi protihodnotu za prevzatie ručenia, a to konkrétne podstatne zvýšený odber liekov od žalobcu, vo väčšine prípadov monopolný. Je zaujímavé, že ani v ďalších prípadoch ručenia za úvery lekárniam tieto neposkytli v prospech žalobcu žiadne relevantné zabezpečenie jeho nárokov pre prípad uplatnenia nároku veriteľom. Toto podnikateľské riziko sa oplátilo, pretože na základe týchto obchodno-strategických opatrení, medzi ktoré patrilo aj ručenie banke za úvery, prinieslo zvýšenie ročného obratu vo výške 350 - 500 miliónov SK. Všetky tieto obchodno-strategické opatrenia vymyslel a trval na ich realizácii vtedajší generálny riaditeľ. Žalovaný 2/ preto žiada odvolanie zamietnuť a priznať mu trovy odvolacieho konania.

11. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, keď súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, z ktorého po vyhodnotení dôkazov vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokovej časti napadnutého rozsudku.

12. V prvom rade odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v záhlaví odvolaním dotknutého rozsudku súdu prvej inštancie je nesprávne uvedené označenie obchodného mena žalobcu „UNIPHARMA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť a.s.“, čo predstavuje zrejmu nesprávnosť, nakoľko z výpisu žalobcu z obchodného registra vyplýva, že v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie bolo správne označenie žalobcu „UNIPHARMA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť“. V dôsledku uvedeného odvolací súd spôsobom súladným s ustanovením § 224 CSP výrokom I. vyššie špecifikovanú chybu zrejmu nesprávnosť v záhlaví napadnutého rozsudku opravil.

13. Ďalej odvolací súd uvádza, že v záhlaví odvolaním žalobcu dotknutého rozsudku súdu prvej inštancie je právny zástupca žalobcu nesprávne označený ako „Karkó s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom

Sad na Studničkách 1092/32, 010 01 Žilina“, čo predstavuje zrejmu nesprávnosť, nakoľko z údajov z obchodného registra jednoznačne vyplýva, že správne označenie obchodného mena a sídla právneho zástupcu žalobcu v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku malo byť uvedené ako „Karkó, s.r.o., Obchodná 8985/5A, 010 08 Žilina“, v dôsledku čoho odvolací súd spôsobom súladným s ustanovením § 224 CSP výrokom I. vyššie špecifikovanú zrejmu nesprávnosť v záhlaví napadnutého rozsudku opravil.

14. V neposlednom rade odvolací súd opravil aj zrejmu nesprávnosť v označení sídla právneho zástupcu žalovaného 1/, a to v súlade s údajmi vyplývajúcimi z obchodného registra, keď v záhlaví odvolaním žalobcu dotknutého rozsudku súdu prvej inštancie je sídlo právneho zástupcu žalovaného 1/ nesprávne uvedené ako „Kollárovo námestie 20, 811 06 Bratislava“, hoci správne malo byť uvedené „Digital Park III, Einsteinova 19, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka“. Aj v tomto prípade odvolací súd spôsobom súladným s ustanovením § 224 CSP výrokom I. vyššie špecifikovanú zrejmu nesprávnosť v záhlaví napadnutého rozsudku opravil.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu, s obsahom napadnutého rozsudku a s konaním, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s obsahom odvolania žalobcu a vyjadreniami žalovaných 1/ a 2/ k podanému odvolaniu, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery premietnuté do výrokov napadnutého rozsudku a svoje rozhodnutie spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP dostatočne presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je jednoznačne zrejmy myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom premietnutým do výrokovej časti napadnutého rozsudku. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, keďže súd prvej inštancie sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie vysporiadal a odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnej miere stotožnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplývajú dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol (výrok I.) a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania ako aj odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100% (výrok II.).

17. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne ustálil začiatok plynutia premlčacej doby pokiaľ ide o nároky žalobcu na zaplatenie sumy 310.661,93 eur (odplata zo zmluvy o postúpení pohľadávky za dlžníka SALUX, s.r.o.) a sumy 85.754,01 eur (odplata zo zmluvy o postúpení pohľadávky za dlžníka SALUX-KOTVA, s.r.o.) na deň 08.04.2011. Z obsahu spisu je zrejmé, že dňa 08.04.2011 došlo k úhrade odplaty za postúpenie oboch pohľadávok, a to najmä zo žalobcom predloženého výpisu z účtu (čl. 36 spisu). Týmto dňom tak došlo reálne k zmenšeniu majetku žalobcu. Medzi žalobcom ako obchodnou spoločnosťou a žalovanými 1/ a 2/ ako členmi predstavenstva sa jedná o obchodnoprávny vzťah a teda súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenia o premlčaní upravené v Obchodnom zákonníku, a teda aj štvorročnú premlčaciu dobu, ktorá tak uplynula dňom 08.04.2015. Žaloba žalobcu bola na súde prvej inštancie podaná dňa 26.05.2016, t.j. až po uplynutí premlčacej doby v prípade časti uplatnenej pohľadávky vo výške 396.415,94 eur (310.661,93+85.754,01). Súd prvej inštancie tiež správne vyhodnotil, že tvrdenia žalobcu o začiatku plynutia premlčania sú nedôvodné, keď nie je možné stotožniť sa s tvrdením žalobcu, že okamih vzniku škody súvisí s okamihom zániku právnických osôb – primárnych dlžníkov. Odvolací súd ďalej uvádza, že nie je pravdou, že až zánikom primárnych dlžníkov 1 a 2 a pristupujúceho dlžníka MAX - Pharm, s.r.o. došlo k vzniku škody. Ku škode došlo uhradením odplát zo zmlúv o postúpení pohľadávok, pričom v prípade čiastočnej úhrady dlžníkom 1 alebo 2, alebo pristupujúceho dlžníka, by mohlo dôjsť len k modifikovaniu výšky náhrady škody voči žalovaným 1/ a 2/. Skutočnosť, že žalobca prostredníctvom odkúpenia pohľadávok posilnil svoje možnosti uplatnenie (vymoženía) uhradenej sumy (škody) voči viacerým subjektom, nemôže byť dôvodom k tomu, aby otázka vzniku prípadnej škody žalovanými 1/ a 2/ bola závislá od toho, či nejaký iný subjekt (primárny dlžník, resp. pristúpený dlžník) plnil. Odvolací súd navyše uvádza, že ani tvrdenia žalobcu o tom, že nebolo možné súbežne podať žaloby a viesť konania voči primárnym dlžníkom aj voči žalovaným 1/ a 2/, nie sú spôsobilé spochybníť uplynutie premlčacej doby. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že bolo možné viesť konania voči

všetkým subjektom, tak voči primárnym dlžníkom ako aj voči žalovaným 1/ a 2/, pričom v prípade žalovaných 1/ a 2/ bolo možné také konanie prerušiť a počkať na závery konaní vedených voči primárnym dlžníkom. Takáto žaloba napokon aj žalobcom voči žalovaným 1/ a 2/ podaná bola, a to na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 11Cb/8/2011, ako však vyplýva z obsahu samotnej žaloby v tomto spore (čl. 9 spisu), žalobca žalobu podanú na Okresnom súde Prievidza vzal späť, keďže v tom čase ešte existovali primárni dlžníci, pričom ale je nutné zo strany odvolacieho súdu uviesť, že táto motivácia žalobcu vedúca ku späťvzatiu žaloby nie je pre daný prejednávany spor relevantná. Odvolací súd tiež uvádza, že je bez právneho dôvodu aj tá skutočnosť, že žalobca neplnil ručiteľský záväzok, ale pohľadávky odkúpil od veriteľa v úmysle zabezpečiť pre seba lepšie postavenie, keďže uvedené nemohlo mať vplyv na posúdenie prípadného škodového konania zo strany žalovaných 1/ a 2/. Úhradou odplát za zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k zániku ručiteľského záväzku, pričom pre určenie okamihu, kedy došlo k naplneniu všetkých podmienok pre nárok na náhradu škody, nie je spôsob, ktorý zvolil žalobca (odkúpenie pohľadávok) podstatný. Pre úplnosť odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že ak by aj žalobca nezvolil odkúpenie pohľadávok od veriteľa (J. F.) na základe zmlúv o postúpení pohľadávok, ale by priamo z pozície ručiteľa uhradil svoj ručiteľský záväzok veriteľovi, bola by škoda žalobcovi vznikla už týmto plnením (úhradou ručiteľského záväzku) a nie až tým, že by priami dlžníci neplnili. Teda aj v prípade splnenia ručiteľského záväzku by si žalobca mohol v zmysle § 308 ObZ uplatňovať voči dlžníkom svoj prípadný nárok vyplývajúci zo splnenia ručiteľského záväzku, čím by následne v závislosti od prípadných plnení dlžníkov mohlo dôjsť k prípadnému modifikovaniu výšky škody, avšak bez vplyvu na plynutie premlčacej doby, keďže je nesporné, že žalobca sa o škodu vo výške 396.415,94 eur a o tom, kto má byť povinný na jej náhradu, dozvedel dňa 08.04.2011, kedy z jeho strany došlo k úhrade odplát za postúpenie pohľadávok. Škoda tak žalobcovi vznikla jednoznačne momentom úhrady sumy 396.415,94 eur veriteľovi, t.j. dňom 08.04.2011. Ak žalobca dospel k záveru, že konaním žalovaných 1/ a 2/ došlo k vzniku škody, mal jednoznačne možnosť domôcť sa svojho nároku aj voči žalovaným 1/ a 2/ a keďže tak neurobil z vlastného rozhodnutia v zákonom stanovenej premlčacej dobe, nie je v dôsledku vznesenej námietky premlčania žalovanými 1/ a 2/ možné týchto zaviazat' na náhradu škody vo výške 396.415,94 eur. Žalovaný 1/ v tomto konaní predložil aj kópiu žaloby sp. zn. 11Cb/8/2011 podanej na Okresný súd Prievidza, z obsahu ktorej vyplýva, že vznik škody bol prerokovaný v škodovej komisii žalobcu a škodová komisia na svojom zasadnutí dňa 02.05.2011 konštatovala, že vznik škody zavinili a sú zodpovední žalovaní (čl. 99 spisu) a rovnako je z uvedenej listiny zrejme, že žalobca vyzval žalovaných 1/ a 2/ k úhrade škody vo výške 396.415,94 eur (suma úhrady odplát za zmluvy o postúpení pohľadávok). Súd prvej inštancie preto dospel k správne mu záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 396.415,94 eur je premlčaný. Z dôvodu, že v tejto časti žaloby bol nárok žalobcu premlčaný, súd prvej inštancie tiež správne neposudzoval ďalej dôvodnosť tejto časti uplatneného nároku. Preto aj odvolacie námietky žalobcu, že žalovaní 1/ a 2/ nepredložili dôkazy, že pri preberaní ručiteľského záväzku konali s odbornou starostlivosťou, sú v prípade premlčanej časti nároku žalobcu, t.j. v prípade istiny vo výške 396.415,94 eur, nedôvodné. Súd prvej inštancie v dôsledku zistenia premlčania časti nároku žalobcu už nemohol riešiť ani otázku zodpovednosti žalovaných 1/ a 2/ za vzniknutú škodu tak ako žalobca požadoval. Závery súdu prvej inštancie ohľadne začiatku plynutia premlčacej doby, ako aj ohľadne samotného uplynutia premlčacej doby sú správne a žalobca tieto v podanom odvolaní žiadnym spôsobom nevyvrátil.

18. Pokiaľ ide o nároky žalobcu na zaplatenie trov súdnych konaní vedených Okresným súdom Trenčín (16.596,50 eur a 6,63 eur) a nákladov neúspešných dražieb realizovaných dražobníkom (1.494,10 eur), odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, z ktorých je zrejme, že žalovaní 1/ a 2/ nezavinili ich vznik. Podľa odvolacieho súdu je nepochybné, že uvedené náklady majú súvis v žalobcom zvolenom postupe (odkúpenie pohľadávok od veriteľa a ich uplatnenie v súdnom konaní, resp. výkon záložného práva) a v následnom výmaze dlžníkov. Žalobca tento postup zvolil v snahe zlepšiť svoje postavenie, keďže týmto spôsobom získal aj zabezpečovacie prostriedky. Jedným zo zabezpečovacích prostriedkov bolo záložné právo zaťažujúce súbor hnutelných vecí vo vlastníctve priameho dlžníka (SALUX, s.r.o.), výkon ktorého prebehol opakovane formou dobrovoľnej dražby, čo viedlo k vzniku nákladov z titulu povinnosti nahradiť dražobníkovu náklady dražieb vo výške 1.494,10 eur (čl. 37-41 spisu), pričom ako vyplýva zo žaloby (čl. 5 spisu), z dôvodu, že sa nepodarilo vydražiť predmet dražby, boli tieto dražby neúspešné. V prípade nákladov vo výške 16.596,50 eur, ide o náhradu trov konania, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s konaním voči priamemu dlžníkovi SALUX, s.r.o., ktoré bolo vedené na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 39Cb/211/2012 a v ktorom konaní Okresný súd Trenčín rozsudkom č. k. 39Cb/211/2012 - 51 zo dňa 14.03.2013 (čl. 42-44 spisu) rozhodol, že žalovaný (SALUX, s.r.o.), je povinný zaplatiť žalobcovi (UNIPHARMA - 1. slovenská lekárnická akciová spoločnosť) istinu

vo výške 314.823,07 eur spolu s príslušenstvom – úrokom z omeškania 8% ročne zo sumy 290.195,94 eur od 07.04.2011 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 16.596,50 eur. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.04.2013. Tento exekučný titul bol predmetom výkonu exekúcie vedenej u súdneho exekútora L. H. M. pod sp. zn. EX1931/2013, avšak v dôsledku výmazu dlžníka z Obchodného registra SR, bola exekúcia ukončená, pričom v exekučnom konaní neboli vymožené žiadne finančné prostriedky. K výmazu spoločnosti SALUX, s.r.o. z Obchodného registra SR došlo na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín č. k. 28CbR/327/2013 - 27 zo dňa 15.08.2014 (čl. 46 spisu), ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 17.09.2014, pričom k výmazu dlžníka z Obchodného registra SR došlo dňom 17.09.2014 a bez právneho nástupcu. Je tak zrejmé, že náklady neúspešných dražieb a trov konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 39Cb/211/2012 nebolo možné od dlžníka ďalej vymocť v dôsledku jeho výmazu z Obchodného registra SR, t.j. v dôsledku jeho zániku. Zvyšná časť nákladov vo výške 6,63 eur predstavuje krátený súdny poplatok z konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 39Cb/42/2013, ktoré bolo vedené žalobcom proti spoločnosti prístupujúceho dlžníka MAX – Pharm, s.r.o., v ktorom došlo k zastaveniu konania uznesením č. k. 39Cb/42/2013 - 56 zo dňa 16.10.2013 (čl. 58 spisu), a to na základe späťvzatia žaloby žalobcom, keď žaloba vzal žalobu späť z dôvodu, že došlo k výmazu žalovaného (MAX-Pharm, s.r.o.) z Obchodného registra SR bez právneho nástupcu, a to dňom 14.06.2013 (čl. 60 spisu). Ako vyplýva zo spisu, k výmazu z Obchodného registra SR došlo aj v prípade druhého priameho dlžníka (SALUX-KOTVA, s.r.o.), a to na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín č. k. 28CbR/326/2013-26 zo dňa 30.04.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 27.05.2014 (čl. 57 spisu), pričom k samotnému výmazu ex offo došlo dňom 15.11.2014 a rovnako aj v tomto prípade došlo k výmazu dlžníka bez právneho nástupcu. Je tak nepochybné, že obaja priami dlžníci ako aj prístupujúci dlžník, zanikli bez právnych nástupcov postupne dňa 14.06.2013 (MAX-Pharm, s.r.o.), dňa 17.09.2014 (SALUX, s.r.o.) a dňa 15.11.2014 (SALUX-KOTVA, s.r.o.). Uvedené náklady si žalobca uplatňuje až ako následok zániku priamych dlžníkov a prístupujúceho dlžníka. Odvolací súd nemohol prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu, že až momentom zániku priamych dlžníkov a prístupujúceho dlžníka bolo možné hovoriť o vzniku škody v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaných 1/ a 2/ pokiaľ ide o náklady za neúspešné dražby a trovy súdnych konaní (sp. zn. 39Cb/211/2012 a sp. zn. 39Cb/42/2013). V tejto súvislosti aj žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu správne poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/32/2007 zo dňa 29.03.2007, zo záverov ktorého je zrejmé, že atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Rovnaké závery vyplývajú aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 zo dňa 30.06.2010. V prípade výmazu priamych dlžníkov a prístupujúceho dlžníka však nemožno hovoriť o priamej príčine vzniku škody, preto ani nie je daná príčinná súvislosť medzi vznikom ujmy a konaním žalovaných 1/ a 2/. Odvolací súd uvádza, že v prípade ak je príčinou vzniku škody iná skutočnosť ako protiprávne konanie žalovaných 1/ a 2/, nemôže byť daná ani zodpovednosť žalovaných 1/ a 2/, keďže príčinná súvislosť sa zisťuje medzi konkrétnou ujmovou poškodeného (žalobcu) a konaním škodcu (žalovaných 1/ a 2/). Odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 177/2008 zo dňa 01.03.2010, podľa ktorého je základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. V neposlednom rade odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/130/2010 zo dňa 28.10.2010, zo záverov ktorého je zrejmé, že o vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak je medzi protiprávnym konaním škodcu a vznikom škody vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať od všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala a je rozhodujúca iba vecná súvislosť príčiny a následku. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu v prejednávanej veci mala preto zásadný význam otázka, či sa v danom prípade jednalo o priamu príčinnú súvislosť, alebo či došlo k jej prerušeniu, keďže v danom prípade sa jednalo o reťazenie príčin (podpísanie ručiteľských listín žalovanými 1/ a 2/, následné odkúpenie pohľadávok žalobcom od veriteľa, uplatnenie odkúpených pohľadávok v súdnych konaniach, resp. využitie zabezpečovacích inštitútov a napokon zánik priamych dlžníkov a prístupujúceho dlžníka). Reťazenie príčin nezakladá príčinnú súvislosť medzi konaním škodcu a vznikom škody vtedy, ak do deja vstupuje nová okolnosť, ktorá je pre vznik škody významná a nie je závislá od konania škodcu. Práve posledná okolnosť – výmaz priamych dlžníkov (17.09.2014 a 15.11.2014) a prístupujúceho dlžníka (14.06.2013) je príčinou toho, že žalobca ako poškodený prišiel o možnosť získať finančné prostriedky spočívajúce v náhrade trov konania, ktoré by inak dostal, ak by k ich výmazu nedošlo. Je nepochybné, že táto okolnosť nebola závislá od konania žalovaných 1/ a 2/. Pokiaľ ide o náklady súvisiace s dobrovoľnou dražbou v rámci výkonu záložného

práva zaťažujúceho súbor hnutelných vecí priameho dlžníka (SALUX, s.r.o.), okolnosťou nezávislou od konania žalovaných 1/ a 2/ bol nielen výmaz dlžníka dňa 17.09.2014, ale týmto v podstate bola už opakovaná neúspešnosť dražby realizovanej v dňoch 26.08.2011, 20.12.2011, 09.01.2012 a 18.06.2012, keďže sa ani na jednej z dražieb nepodarilo vydražiť predmet dražby (čl. 5 a čl. 37-41 spisu). Príčinou vzniku škody tak bola iná skutočnosť nezávislá od konania žalovaných 1/ a 2/, preto za daných okolností ani nemohla vzniknúť škoda, za ktorú by boli žalovaní 1/ a 2/ zodpovední. Ako už odvolací súd uviedol a ako to aj z obsahu spisu bez pochybností vyplýva, náklady na súdne konania vedené Okresným súdom Trenčín (konania vedené voči priamym dlžníkom) a náklady neúspešných dražieb (dražby vedené na základe využitia zabezpečovacích prostriedkov, ktoré žalobca získal odkúpením pohľadávok od veriteľa), predstavujú náklady, ktoré nevznikli v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaných 1/ a 2/, preto sú závery súdu prvej inštancie o nedôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie sumy 18.097,23 eur (16.596,50+6,63+1.494,10) správne. Odvolací súd zároveň nezistil existenciu žiadneho zo žalobcom uvádzaných odvolacích dôvodov.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v podanom odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil ani nevyvrátil podstatné závery súdu prvej inštancie premietnuté do výroku napadnutého rozsudku, odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a z toho dôvodu odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi v zmysle § 380 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/ a 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže boli v odvolacom konaní plne úspešní.

21. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).